

U s n e s e n í

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL. M. a JUDr. Pavla Vacka v právní věci navrhovatelů: **a) Ing. arch. J.L.**, bytem ■■■ a, **b) Ing. M.L.**, bytem ■■■, **c) S.L.**, bytem ■■■, **d) B.L.**, bytem ■■■, všichni zastoupeni JUDr. Danou Kořínkovou, Ph.D., LL. M, advokátkou se sídlem Sokolovská 47/73, 186 00 Praha 8 - Karlín, proti odpůrci: **Město Česká Lípa**, se sídlem Náměstí T. G. Masaryka 1, 470 01 Česká Lípa, **o návrhu na zrušení opatření obecné povahy č. 1/2013 – územního plánu Česká Lípa, schváleného usnesením zastupitelstva města Česká Lípa ze dne 22. 5. 2013,**

t a k t o :

- I. Návrh na zrušení opatření obecné povahy č. 1/2013 – územního plánu Česká Lípa, schváleného usnesením zastupitelstva města Česká Lípa ze dne 22. 5. 2013, **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Navrhovatelům **s e** z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem **v r a c í** zaplacený soudní poplatek ve výši 20 000 Kč (každému z navrhovatelů 5 000 Kč), k rukám jejich právní zástupkyně JUDr. Dany Kořínkové, Ph.D., LL. M., advokátky se sídlem Sokolovská 47/73, 186 00 Praha 8 – Karlín, ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Návrh

Návrhem podaným v zákonné lhůtě se navrhovatelé domáhali zrušení opatřením obecné povahy č. 1/2013 - územního plánu Česká Lípa, který byl schválen usnesením zastupitelstva města Česká Lípa ze dne 22. 5. 2013.

Navrhovatelé uváděli, že jsou vlastníky pozemku parc. č. ■■■ o výměře 75 042 m² v k. ú. ■■■, obec ■■■, a jsou tedy napadeným územním plánem bezprostředně dotčeni. Pozemek navrhovatelů byl dle projednávaného konceptu územního plánu a následného návrhu územního plánu určen pro využití „nizkopodlažní obytná zástavba“. V závěrečné fázi přijímání územního plánu byl však ze zastavitelných ploch vyřazen, aniž by byl tento krok odůvodněn, což potvrdil i Krajský úřad Libereckého kraje při přezkumném řízení. Územní plán je však dle navrhovatelů nedostatečně odůvodněn jako celek, a je proto nezbytné jej zrušit v celém rozsahu, nejen v rozsahu ploch na pozemcích parc. č. ■■■ (pozemek ve vlastnictví navrhovatelů), ■■■, ■■■, ■■■, ■■■, ■■■, ■■■ a ■■■ v k. ú. ■■■, jak učinil Krajský úřad Libereckého kraje. Navrhovatelé dále namítali, že postup odpůrce při schvalování územního plánu byl zmatečný, nedůvěryhodný, nebyl dodržen princip rovnosti a

přiměřenosti. Určený zastupitel Jan Stejskal nebyl oprávněn udělovat pokyny k úpravám územního plánu, jednotlivé pokyny pro úpravu územního plánu jako celku nebyly řádně schváleny, došlo k protiprávnímu zadání zpracování návrhu územního plánu. Schvalování územního plánu tak bylo zatíženo procesní vadou, pro kterou je územní plán nepřezkoumatelný. Navrhovatelé mají také za to, že územní plán zvýhodňuje jednoho vlastníka pozemku vůči ostatním vlastníkům. Jako příklad uvádějí vyřazení svého pozemku ze zastavitelných ploch bez řádného odůvodnění, zatímco pozemek parc. č. ■■■ v k.ú. ■■■ ve vlastnictví mj. Ing. L.N., CSc, byl oproti původně schválenému návrhu územního plánu do zastavitelných ploch bez řádného odůvodnění zařazen. Navrhovatelé zdůrazňovali požadavky na rozhodnutí o námitkách vlastníků pozemků dle § 172 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Tyto požadavky však rozhodnutí o námitkách jednotlivých vlastníků pozemků dotčených územním plánem postrádá. Závěrem navrhovatelé konstatovali, že územní plán založil zcela nové funkční rozdělení pozemků, na které dopadá, čímž došlo k podstatnému zásahu do jejich práva vlastnit majetek. Navrhovatelé do budoucna nemají jistotu ohledně možností stavebního rozvoje na svém pozemku a do jejich práva vlastnit majetek je zasahováno i neúměrně zdlouhavým procesem schvalování územního plánu. Z uvedených důvodů požadovali, aby soud územní plán Česká Lípa zrušil s účinností ode dne právní moci rozsudku a žádali přiznat náhradu nákladů řízení.

II. Vyjádření odpůrce

V písemném vyjádření k návrhu odpůrce město Česká Lípa upozornilo na skutečnost, že Krajský úřad Libereckého kraje rozhodnutím ze dne 9. 9. 2013 sp. zn. OÚPSŘ/242/2013/OÚP, č. j. KÚLK/59124/2013/OÚP, napadený územní plán částečně zrušil v části týkající se právě regulace využití ploch mj. na pozemku parc. č. ■■■ v k. ú. ■■■ a rovněž v části rozhodnutí o námitkách směřujících vůči řešení označených ploch, a to v přezkumném řízení k podnětu navrhovatelů. Odpůrce připustil, že v části, v níž byl územní plán uvedeným rozhodnutím zrušen, k určitému procesnímu pochybení došlo, což ale také vedlo ke zrušení této části územního plánu. Odpůrce je povinen v souladu s § 55 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), přistoupit k projednání změny územního plánu, aby byla zajištěna komplexnost úpravy. Jinak všechny úpravy územního plánu v rámci procesu projednávání byly odůvodněny tak, aby bylo předejito diskriminujícím zásahům. Požadavek na zrušení územního plánu v celém rozsahu, nikoliv pouze v té části, která se odpůrce dotýká, není legitimní a byla by nepřiměřeným zásahem v poměru k ochraně práv, kterých se územní plán dotýká. Odpůrce v tomto směru poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007, č. j. 2 Ao 2/2007-73, podle něhož je neproporcionální rušit celý územní plán, pokud lze nápravy dosáhnout zrušením jen jeho části. Odpůrce odmítnul námitky týkající se mandátu určeného zastupitele Jana Stejskala, který byl řádně zastupitelstvem města na zasedání dne 28. 3. 2007 schválen jako zastupitel pro pořízení územního plánu, toto usnesení nové zastupitelstvo nezrušilo. Nové pokyny zastupitelstva ze dne 23. 11. 2011, č. 234/2011, vzešly z podnětů občanů z důvodu nesouhlasu s obytnou zástavbou mj. také na pozemku parc. č. ■■■ v k. ú. ■■■. Zastupitelstvo přehodnotilo svůj postoj, jednomyslně se rozhodlo vyhovět této žádosti a změnit rozhodnutí k podané námitce, pokyny byly předány k zapracování do upravené dokumentace upraveného územního plánu, který byl znovu veřejně projednán v 1. pololetí roku 2013, přičemž v rámci veřejného projednání upraveného návrhu územního plánu navrhovatelé neuplatnili připomínku ani námitku. Podle odpůrce

je nevěrohodné tvrzení navrhovatelů, že platný územní plán poškozuje jejich práva, neboť zmíněným rozhodnutím Krajského úřadu Libereckého kraje byla ta část územního plánu, která se navrhovatelů dotýká, zrušena. Odpůrce proto navrhoval, aby soud podaný návrh na zrušení opatření obecné povahy č. 1/2013 - územního plánu Česká Lípa pro nedůvodnost zamítl.

III. Replika navrhovatelů

Na vyjádření odpůrce reagovali navrhovatelé replikou, ve které setrvali na své žalobní argumentaci a zdůraznili, že ani částečné zrušení územního plánu, na které se odpůrce odvolává, nemůže znamenat, že jejich práva nejsou jednáním odpůrce poškozena. Dosah do své vlastnické sféry spatřují v tom, že odpůrce na jejich úkor neodůvodněně a nezákonně zařadil do zastavitelných ploch jiné části obce Česká Lípa, než které byly jako zastavitelné určeny v původním konceptu územního plánu.

IV. Posouzení soudem

Rámec přezkumu opatření obecné povahy je dán ustanoveními § 101b odst. 2 a § 101d odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního („dále jen „s. ř. s.“). Podle ustanovení § 101a odst. 1 s. ř. s. návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí je oprávněn podat ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy, vydaným právním orgánem zkrácen. Z uvedeného vyplývá, že zákonná úprava aktivní procesní legitimace je založena na podmínce tvrzení porušení práv navrhovatele, přičemž k tomuto tvrzenému porušení muselo dojít přímo opatřením obecné povahy.

K otázce procesní legitimace navrhovatele v řízení o zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí se podrobně vyjádřil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-120, ve kterém mimo jiné uvedl:

*„Aktivní procesní legitimace návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí je (vedle splnění dalších podmínek, zejména toho, aby návrh měl obecné náležitosti předepsané zákonem) závislá na splnění zvláštních procesních podmínek tohoto návrhu definovaných zejména v § 101a odst. 1 s. ř. s., především ve větě první tohoto ustanovení, podle níž „návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí je oprávněn podat ten, kdo **tvrdí**, že byl na **svých** právech opatřením obecné povahy, vydaným správním orgánem, zkrácen“ (zvýraznění doplněno rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu). Přípustný je tedy ten návrh, který tvrdí zkrácení navrhovatele na jeho právech příslušným opatřením obecné povahy. Navrhovatel tedy musí v první řadě tvrdit, že existují určitá jemu náležející subjektivní práva, která jsou opatřením obecné povahy dotčena. Nestačí tedy, tvrdí-li navrhovatel, že opatření obecné povahy či procedura vedoucího k jeho vydání jsou nezákonné, aniž by současně tvrdil, že se tato nezákonnost dotýká jeho právní sféry.*

Soud v rámci posuzování projednatelnosti návrhu tedy musí ověřit, zda požadovaná tvrzení návrh obsahuje, a pokud ne, případně vyzvat navrhovatele podle § 37 odst. 5 věty první s. ř. s. k jeho doplnění. Pokud tvrzení nebudou ani přes výzvu soudu doplněna, bude zásadně na místě návrh odmítnout podle § 37 odst. 5 věty druhé s. ř. s., neboť nebude

zpravidla možno v řízení pokračovat, jelikož nebude zřejmé, v jakých ohledech má být zákonnost opatření obecné povahy či procedury vedoucí k jeho vydání zkoumána.

Bude-li již z obsahu samotných tvrzení navrhovatele (doplněných případně postupem podle § 37 odst. 5 věty první s. ř. s.) patrné, že i kdyby byla pravdivá, nemůže být navrhovatel (zejména pro povahu věci nebo jinou zcela zjevnou skutečnost) ve své právní sféře opatřením obecné povahy dotčen, je na místě odmítnout návrh jako nepřipustný podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

Splnění podmínek aktivní procesní legitimace bude tedy dáno, bude-li stěžovatel logicky konsekventně a myslitelně tvrdit možnost dotčení jeho právní sféry příslušným opatřením obecné povahy. To, zda je dotčení podle povahy věci vůbec myslitelné, závisí na povaze a předmětu, obsahu a způsobu regulace prováděné konkrétním opatřením obecné povahy, napadeným návrhem na jeho zrušení. Obecné podmínky přípustnosti návrhu podle § 101a a násl. s. ř. s. tedy lze formulovat jen ve velmi abstraktní rovině, neboť splnění podmínek § 101a odst. 1 s. ř. s. je v podstatné míře závislé na tom, jaké opatření obecné povahy je napadeno. ...

... Skutečnost, že okruh navrhovatelů je v případě napadení územního plánu návrhem podle § 101a a násl. s. ř. s. zásadně omezen jen na osoby s určitými hmotnými právy k nemovitým věcem na území regulovaném územním plánem, však neznamená, že tyto osoby nemohou namítat dotčení svých procesních práv. Uvedené osoby mohou v procesu vedoucím k vytvoření územního plánu podle toho, jaká absolutní práva a k jakým věcem mají, podávat námítky (§ 52 odst. 2 stavebního zákona) nebo připomínky (§ 52 odst. 3 stavebního zákona), což jim dává řadu procesních práv; jsou-li tato práva porušena, může to znamenat porušení zákonem stanoveného způsobu vydání územního plánu (§ 101d odst. 1 s. ř. s.), a tedy důvod k jeho zrušení.

K přípustnosti návrhu však navrhovateli nepostačí, aby namítal pouze takové porušení procedurálních pravidel, které mohlo sice objektivně vést k nezákonnosti opatření obecné povahy, avšak žádným způsobem nemohlo způsobit, že tato nezákonnost se dotkla jeho vlastní právní sféry. Přípustnost návrhu je totiž ve smyslu § 101a s. ř. s. dána tím, že navrhovatel tvrdí zkrácení svých vlastních práv; navrhovatel tedy nemá oprávnění podat actio popularis. Bude proto vždy na posouzení konkrétního případu v rámci posuzování přípustnosti návrhu, zda tvrzení navrhovatele o určitém porušení procedury vedoucí k přijetí opatření obecné povahy jsou taková, že a priori vylučují možnost, že by se takové porušení mohlo projevit v jeho právní sféře; platí zde, že v pochybnostech je nutno přiklonit se k přípustnosti soudní ochrany.“

Soud tedy na prvním místě řešil otázku procesní legitimace navrhovatelů v řízení o zrušení územního plánu Česká Lípa vydaného ve formě opatření obecné povahy v souladu s § 43 odst. 4 věta poslední stavebního zákona.

Jak bylo konstatováno výše, procesní legitimaci k podání takového návrhu má ten, kdo tvrdí zkrácení svých práv příslušným opatřením obecné povahy, tedy navrhovatel musí v návrhu v první řadě tvrdit, že existují určitá jemu náležející subjektivní práva, která jsou opatřením obecné povahy dotčena. Navrhovatelem může být zásadně jen taková osoba,

kteřá má přímý a nezprostředkovaný vztah k území, které je napadeným územním plánem regulováno.

V daném případě navrhovatelé tvrdí zkrácení svých vlastnických práv, jež bezesporu požívají ústavní ochrany dle čl. 11 Listiny základních práv a svobod, konkrétně ve vztahu k pozemku parc. č. ■■■ v k. ú. Dolní Libchava. Zkrácení svých práv spatřují v tom, že uvedený pozemek byl územním plánem vyřazen ze zastavitelných ploch. To podle navrhovatelů představuje podstatný zásah do práva vlastnit majetek s ohledem na to, že nemají jistotu možného stavebního rozvoje na tomto pozemku. Zdůrazňují, že odpůrce na jejich úkor neodůvodněně zařadil do zastavitelných ploch jiné části obce Česká Lípa, než které byly jako zastavitelné určeny v původním konceptu územního plánu.

Pro posouzení procesní legitimace navrhovatelů považuje soud za rozhodné, že v důsledku zrušení vymezené části územního plánu rozhodnutím Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 9. 9. 2013, sp. zn. OÚPSŘ/242/2013/OÚP č. j. KÚLK/59124/2013/OÚP (v přezkumném řízení vedeném dle § 174 odst. 2 správního řádu), není pozemek navrhovatelů parc. č. 625/4 v k. ú. Dolní Libchava územním plánem nadále regulován. Zmíněným rozhodnutím byla příslušná část územního plánu zrušena jak v části regulující využití ploch na pozemcích parc. č. ■■■ (ve vlastnictví navrhovatelů), 625/5, ■■■, ■■■, ■■■, ■■■, ■■■ a ■■■ v k. ú. ■■■, tak v části rozhodnutí o námitkách směřujícím vůči řešení uvedených ploch. Jak uvedl odpůrce, ve vztahu k území ploch mj. na pozemku navrhovatele parc. č. ■■■ v k. ú. ■■■ bude teprve odpůrce postupovat dle příslušných ustanovení stavebního zákona a přijme změnu územního plánu tak, aby zajistil komplexnost a legálnost územního plánu. Za tohoto stavu tak není myslitelné, aby platný územní plán, který pozemek navrhovatele parc. č. ■■■ v k. ú. ■■■ nezahrnuje, tedy ani nereguluje jeho možné využití, tvrzeným způsobem (nemožnost stavebního rozvoje pozemku z důvodu jeho vyřazení ze zastavitelných ploch) do právní sféry navrhovatelů vůbec zasáhl.

Ve vztahu k ostatnímu území, jehož rozvoj ve smyslu § 43 odst. 1 stavebního zákona územní plán v platné podobě stanoví, pak navrhovatelé pouze uvádějí, že na jejich úkor byly do zastavitelných ploch neodůvodněně zařazeny jiné části obce Česká Lípa. Tato námitka však nemůže obstát právě s ohledem na to, že v současné době není o pozemku navrhovatelů ještě vůbec rozhodnuto. S odkazem na již shora uvedené soud zdůrazňuje, že navrhovatelé nejsou oprávněni podávat návrh na zrušení obecné povahy svou povahou *actio popularis* a obecně namítat nepřezkoumatelnost ať již odůvodnění územního plánu nebo rozhodnutí o námitkách či připomínkách (nadto za situace, kdy sami ani žádné námitky či připomínky v řízení o územním plánu nevznášeli), případně další procesní pochybení při zadávání zpracování územního plánu či jiné procedurální vady, pokud zároveň netvrdí, že územní plán zasahuje do jeho subjektivních práv. Pouhé obecné tvrzení o nezákonnosti, neproporcionalitě a vadnosti územního plánu nemůže procesní legitimaci navrhovatele založit.

V. Závěrečné hodnocení a náklady řízení

Z uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že navrhovatelé nejsou k podání návrhu na zrušení územního plánu Česká Lípa oprávněni, neboť z obsahu jejich tvrzení plyne, že územním plánem v jeho platné podobě, tj. ve stavu, kdy územní plán nedopadá

mj. na pozemek ve vlastnictví navrhovatelů parc. č. ■■■ v k. ú. Dolní Libchava, nemohou být ve své právní sféře namítaným způsobem vůbec dotčeni. Proto soud podaný návrh odmítl podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. jako nepřipustný.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodoval podle § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

S ohledem na odmítnutí návrhu soud v souladu s § 10 odst. 3 věta poslední zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, v platném znění, rozhodl o vrácení zaplaceného soudního poplatku ve výši 20 000 Kč z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem ve stanovené lhůtě k rukám právní zástupkyně navrhovatelů.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 14. února 2014

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu